

לפי המצב האמפירי אני סבור שיש לנו סיכוי לזכות בשיא גינס לנשיקה הארוכה ביותר. לא הרציפה, שמותירה את הפיות קהים אלא הטעימה, המפוצלת למאות נשיקות קטנות, שביניהן מפרידים ליטופים וחיכוכים ומבטים. גב כף ידי על לחיך, ציפורניים בעגבותי, שפתי בצווארך בלי שיני הערפד. אין לי צורך בנתזי דמך. טוב שהוא נוסע חם ומתלהט בעורקייך. את נהמת המנועים של הבריאה. על נשיקה אחת אפשר להקיף את הרקיע ולחזות בעננים נפערים. אני סוגר את שפתי על שלך, את יונקת את לשוני ואני חוזה בערים שלא הוקמו ושוחה בנהרות ארוכים כיבשות. טוב שאיש לא מודד לנו זמן. שעוני העצר שלנו רצים בלא מעצורים.

להצמיד אוזן לתחתיות בטנה/ לזהות לב, ועוד לב/ לזהות כיצד גם ליבי מתרחב בהיריון שלה. האשה המשולה למלאכת הכתיבה מבקשת לישון כדי להוליד. למות כדי לחיות, שהרי שינה היא סוג של מוות קטן. ואילו המשורר מודע. הוא מתעורר כדי לראות את הדרמה, ומעיד שהיה ער בכל המעשה של הכתיבה: "והתינוקות ישנים בימים, ובלילות הם ערים בבטנה [...] והתינוקות מנסים להעיר את אהובתי [...] והיא אינה מתעוררת".

הדרמה נכתבת מתוך המשורר הער, הצופה. התינוקות מנסים להעיר את האשה, אבל היא לא מתעוררת ומבקשת לישון. רק כך הם יגדלו - השירים הנולדים בבטנה. המשורר מצמיד אוזן לתחתיות הבטן, ומנסה לשמוע, מנסה לזהות לב, ועוד לב. לא תמיד ידוע היכן הלב של השירים. ובכניסתו לתוך בטנה של זוגתו, של המזוזה, הוא גם בודק כיצד לבו שלו מתרחב בהיריון שלה. כלומר כיצד הוא גם הופך לילד, כיצד הוא גם הופך לשיר. באופן די מוזר היציאה החוצה להביט בבת הזוג, היא גם כניסה פנימה, כדי להפוך אותו לסוג של ילד, דרך המבט בהיריון.

בשתי השורות האחרונות בשיר מתרחש בתודעת המשורר זיהוי: הוא מזהה לב של ילד - שיר אחד, ומזהה עוד לב של ילד - שיר אחד, וגם מזהה את לבו מתרחב עם ההיריון: "לזהות לב, ועוד לב/ לזהות כיצד גם ליבי מתרחב בהיריון שלה." המטרה של המשורר היא ללמוד מלאכות מהאשה, וגם אם הוא לא מצליח ללמוד את כל המלאכות שהיא יודעת, עדיין נשארת בידו המלאכה הבסיסית של זיהוי לב, ובתוך כך, מתוך המבט בה, הוא מקבל מבט בלבו, הוא לומד כיצד נראו לבו כילד, כמבוגר, כבן זוג, באפלה. לא בכדי התהליך נעשה בחשכה, בלילה, כי אנחנו לא מכירים את לבנו רוב הזמן, אבל הלב מזהה ומתרחב מתוך זוגיות, מתוך כתיבה, מתוך המבט בשתייהן. ♦

מתי שמואלוף

והיא/ מאריכה שנתה/ אומרת ללכה/ עוד שנים רבות אני מתעוררת אחריהם בלילות/ עתה לישון, לישון, לישון, "בת הזוג לא מתעוררת. היא ישנה כמו מתה אבל בתוכה גרגר אורז תופח. היא אינה חוששת, היא אומרת ללכה, ולא למשורר, שגם ככה היא עוד תאריך ימים להתעורר אחריהם בלילות, ועכשיו היא צריכה לישון. מעניין שהפעולות של בת הזוג, מכוונת כלפי התינוקות וכלפי עצמה, ולא כלפי המשורר. היא אומרת ללכה, ולא אומרת למשורר. המשורר ער, אבל אין לו גרגר אורז שתופח בבטנו, הוא לא מאריך בשנתו, כי הוא נשאר ער לדווח, ומביט בה כמי שנוגעת בנצח.

והיא, גם כשהיא רוצה לישון, היא פועלת אל מול הפאסיביות של המשורר: היא גדלה, והוא נותר פאסיבי, ללא פעלים, ואולי יש בו פחד על כך שהיא מניחה לתינוקות, שהם סוג של יצורי לילה, לפעול בזמן שהיא ישנה. האם יכול לקרות להם משהו כי היא ישנה? והיא - בעלת תפיסת זמן לטווח ארוך - מרגיעה. הם ישרדו את הלילה. ואולי המשורר נותר כלוא בפחד אל מול הלילה, כמוכח המטא פואטי. זה גם סוג של השלמה עם כך שלא צריך להיות טוטאלי בכתיבה, צריך להביט על היצירה מתוך ריחוק מסוים, לתת לה זמן לגדול.

"ואני לפעמים מתעורר אחריהם באמצע הלילה/

הבית הזה: 1. אנו בונים את ילדותנו מחדש בהווה בוגר, באמצעות מבט במזון שהוא גם חומר גדילה, וגם מטפורה לזיכרון. 2. אנו בונים את ילדותנו בהווה הבוגר באמצעות המבט במיניות. 3. אנו בונים את ילדותנו באמצעות ניסיון להבין כיצד זיכרון פועל, באמצעות מדרים מתחום אחר.

המדרים של גרגר אורז וקליפת שעועית ממחישים שוב ושוב את חוסר היכולת של המשורר להבין את ילדותו; את הילדות של ילדיו, את הדרך שבה זוגתו מבינה את הילדות שלה, את גדילת ילדיה. הוא מנסה בצורה בלתי אפשרית, אגדית, פנטסטית, להניח מונחים של גדילה.

"והתינוקות מנסים להעיר אהובתי בלילות/ לוחשים לה מילים בשפות ששכחה/ מלטפים לה דפנות של בטן/ מושכים חבלי טבור/ מכים על קירות שלייה/ על מחילות רחם." כעת עולה סוג של תחרות בין המשורר לבין התינוקות שלו, מין קינאה קטנה. "והתינוקות מנסים להעיר את אהובתי בלילות". היא לא אהובתם. היא אהובתו של המשורר. התינוקות מושכים חבלי טבור, מכים על קירות השליה ומחילות הרחם. זה מאוד מיני, אבל זה גם ספרותי, וגם סוג של תחרות שנוצרת על תשומת הלב של האהבת המשורר. אם ביום התינוקות ישנים, בלילה הם מתעוררים ועומדים בין המשורר לאהובתו. אם בבית הקודם פורטו הפעולות האינטנסיביות של האשה, כאן התינוקות הם הפועלים: מנסים להעיר, לוחשים, מכים, מלטפים ומושכים. הם הופכים פעילים כמוהו, ואילו המשורר נותר ללא פעלים, הוא רק דובר מדווח. כמעט אפשר לראות את הקנאה, את התחרות על תשומת הלב; גם הוא שם, אבל עליו הם לא מטפסים ולא נותנים לו שפות ששכח. הקריאה המטא פואטית, מטא-ספרותית הופכת למחשבה שהקוראים, שהם התינוקות שנולדים ממעשה היצירה, יכולים להיכנס לרחם מעשה האהבה של המשורר עם המזוזה, נוכח מבטו של המשורר.

"והיא אינה מתעוררת/ גרגר ארז תופח בבטנה